

πρωθυπουργόντος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, συνέβαινε δὲ τις ἥττα, ἐξ ἑλλείψεως παρασκευῆς, ὁ κ. Τρικούπης ἔχων τὴν πανηγυρικὴν ἐν τῇ Βουλῇ δόλῳσιν τῆς Κυβερνήσεως, νὰ καταγίνῃ μετὰ πυρετώδους δραστηριότητος εἰς τὰ τοῦ σχηματισμοῦ Βίδικου Δικαστηρίου ὅπως δικασθῶσιν ὡς προδότες τῆς πατρίδος μέλη τῆς ἐνεστώσης κυβερνήσεως.

Εὐτυχῶς οὔτε τοῦ ἐνὸς ἐπέτυχεν οὔτε τοῦ ἄλλου· ἐπα-νελήφθη δὲ καὶ πάλιν ὅτι ἐν τῇ ἀρχῇ πάσης συνόδου ἡ μετὰ διακοπὴν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς ἐπιχειρεῖ ὁ κ. Τρικούπης: ἦτοι μίαν πάντοτε ἀνοσίαν εἰς τὴν προβαίνει ἀσυνειδήτως, ὁδηγὸν ἔχων μᾶλλον τὰ ἄγρια αὐτοῦ ἐνστικτα ἢ τὴν λογοισμένην τακτικὴν παντὸς ἀρχηγοῦ ἀντιπολιτευ-σεως. Τὴν ἀνοσίαν αὐτὴν ἐζήτησε νὰ κολάσῃ ὁ κ. Α. Πε-τιμεζᾶς, ἀλλ' ἡ ἐξ αὐτῆς ἐντύπωσις εἶχε παραχθῇ καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ βήματος χεροκτυπήματα, δι' ὧν ὁ κύριος οὗτος ἀγο-ρεύει, ὅσον δήποτε ἰσχυρὰ καὶ ἂν ὑποτεθῶσι, δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ἐξαφανίσουν.

Ἐκ τῆς ἀνοσίας ὅμως αὐτῆς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ καὶ πάλιν ὅτι οὐδὲν κακὸν χωρὶς καλοῦ, ἐκερδήσαμεν εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδριάσεως τὴν διασάφησιν τῆς θέσεως ἐκα-τέρου τῶν δύο μεγάλων πολιτευομένων κομμάτων. Ὁ μὲν κ. Τρικούπης ὁμοιάζων κατὰ τοῦτο τοὺς ἐξωμότας οὔτινες συνήθως χαρακτηρίζονται ὡς λυσσώδεστεροι καὶ φανατι-κώτεροι τῶν παλαιῶν πιστῶν, ἀφ' ἧς ἀπεφάσισεν ἀπὸ ἀπο-στόλου εἰρήνης νὰ μεταμφιεσθῇ εἰς κήρυκα τοῦ πολέμου, πλὴν αὐτοῦ δὲν θέλει τίποτε ἄλλο ν' ἀκούσῃ καὶ λησμο-νήσας ὅλον τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ παρελθὼν κατὰ τὸ ὅποιον, ἀπὸ τῆς περιλαλήτου ἐφίππου ἐν Ἀγρινίῳ ἀγορεύσεως μέ-χρι τῶν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργίας του λόγων βεβαίαν ἐλπί-σιν ὅτι νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἀποφασισθέντων, ἐκήρυξε χυθῆσθαι τὸ ζήτημα μά-την δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ λυθῇ ἄλλως ἢ διὰ τῶν ὀπλῶν.»

Ἀφ' ἐτέρου ὁ κ. Κουμουνδούρος μολονότι καὶ αὐτὸς πο-λεμικός, μολονότι δηλώσας ὅτι ἀπέρριψε τὴν διαιτησίαν, καὶ ὅτι νομίζει τὴν συνδιάσκεψιν χειρόνα τῆς διαιτησίας, οὐχ ἥσσαν ἐστάθη ἐπὶ σημείου ἀντιθέτου ὅλως πρὸς τὸ τοῦ κ. Τρικούπης καὶ εἶπε: «Τὸ καθ' ἡμᾶς, θέλομεν μείνει εἰς τὸ σημεῖόν μας καὶ δὲν θέλομεν προώρως ἐνεργῆσαι τίποτε, οὔτε θέλομεν ἀπομακρυνθῇ τῆς φρονήσεως καὶ τῆς με-τριοπαθείας, ἡ ὁποία εἶναι πρὸ πάντων ἀναγκαία εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις.»

Ἔχομεν λοιπὸν δύο κόμματα, δύο ἀρχηγούς καὶ δύο διαφόρους πολιτικάς. Τὴν πολιτικὴν τῆς ἀμέσου ἐνεργείας καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς φρονήσεως καὶ τῆς μετριοπαθείας. Πόλεμον θέλουσι καὶ οἱ δύο, ἀλλ' ὁ μὲν τὴν θέλει ἄμεσον, ἀνεξέταστον, ἀντὶ πάσης θυσίας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐγγυήσεως· ὁ δὲ τὸν θέλει μετὰ ὥριμον σκέψιν, μετὰ σοβαρὸν ἐλεγχον, ἴσως μετὰ τινος βεβαιότητος ξένης συνδρομῆς, ἴσως αὐρίον, ἴσως μεθαύριον.

Τὸ κατ' ἐμὲ καὶ οἱ δύο φαίνονται βαδίζοντες εἰς τὰ τυ-φλά. Μὲ τὴν διαφωρὰν ὅτι ὁ ἓνας (ὁ πρωθυπουργός) ἀνοί-γει καὶ κάποτε τὰ μάτια, ἐνῶ ὁ ἄλλος δὲν ἐννοεῖ νὰ ὀδῇ τίποτε. Περὶ τίνος πρόκειται, δυνάμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν; Περὶ τοῦ τίτλου, ἀπαντῶσι καὶ οἱ δύο, τὸν ὁποῖον μᾶς ἔ-δωκεν ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου. Ὁ τίτλος ἐκεῖνος ἐάν ἔχῃ καμμίαν σημασίαν, ἔχει καθαρῶς εἰρηνικὴν. Πλὴν αὐ-τῆς, δὲν ἀναγνωρίζομεν καμμίαν ἄλλην. Ἡ σημαίνει ὅτι δυνάμει εὐρωπαϊκοῦ βουλευματος ἔχομεν δικαιώματα ἐπὶ τῶν παραχωρηθέντων μερῶν καὶ τότε ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν δυνάμεων δέον νὰ φροντίσωμεν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πολέμου αὐτὸν πολεμικὴν σημασίαν, ἐξηγοῦντες αὐτὸν δηλαδὴ ὡς δικαίωμα ἀπονεμόμενον τῇ Ἑλλάδι ὅπως αὐτοβούλως κηρύξῃ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς Τουρκίας διὰ νὰ ἐκτε-

Ὁ εὐτυχὴς ἐξηκοντούτης ὃν σοι παραθέτω ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμόν, μετέρχεται πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιτυχίας πο-λιτικὴν ἀπλουστάτην. Προσπαθεῖ νὰ πιστευθῇ ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας θαυμασμός καὶ ἔρως του· αὐτὰ τὰ πράγματα αἱ γυναῖκες τὰ διακρίνουν εὐκόλα. Ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τῶν σκέψεων των, παρακολουθεῖ τὴν πτῆσιν καὶ τοὺς ἐλιγ-μούς τῆς πλάνητος φαντασίας των· ἡ ὁμιλία των, οἱ κυ-ματίζοντες βόστρυχοί των, ἡ ἱλαρὰ ἢ σκυθρωπάουσα πτυ-χὴ τοῦ χεῖλους των, τὸ πᾶν τὸν γοητεύει.

Ἐάν ποτε πλήττῃς ἐν τινὶ συναναστροφῇ, φρόντιζε νὰ διατηρῇσαι καλῶς καὶ ἀμέμπτως. Μὴ συσπᾶς τὰς ὀφρὺς· θὰ ἦτο ἀγενές. Μὴ μειδιᾷς καθ' ἑαυτόν· θὰ σὲ ἐξελάμβαν-ον ὡς λιαν αὐτάρεσκον. Μὴν κινῇς τοὺς μῦς τοῦ προσώ-που· θὰ ἐφαίνεσο μονολογῶν. Μὴ ἐξαπλοῦσαι ἐπὶ τοῦ ἀνα-κλίντρον· τοιοῦτοι τρόποι ὀξοῦσι ταβέρνας ἢ καφεναίον. Μὴ κύπτῃς πρὸς τὰ ἑμπρός· θὰ ἐφαίνεσο ὥσει ἀποθαυμάζων τὰ στίλβοντα ὑποδήματά σου. Τὸ σῶμα νὰ σχηματίζῃ μετὰ τῶν κνημῶν γωνίαν τεσσαράκοντα πέντε μοιρῶν. Ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου νὰ ἦνε κενὴ καὶ κοσμίᾳ ὡς ἡγε-μόνος ἐν τελετῇ παρευρισκομένου. Δύνασαι ἐνίοτε νὰ φυλ-λογηγῇς κανὲν λεύκωμα.

Οἱ τίμιοι ἄνδρες τῶν πρωτευουσῶν ψεύδονται δεκάκις τῆς ἡμέρας· αἱ τίμιαι γυναῖκες εἰκοσάκις· οἱ ὑψηλὴς περιω-πῆς ἄνδρες ἐκατοντάκις. Ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον νὰ ὑπο-λογισθῇ ποσάκις τῆς ἡμέρας ψεύδονται αἱ γυναῖκες τῆς ἀρι-στοκρατίας.

Ἐν παντὶ ἀνδρογύνῳ κρύπτεται πληγὴ τις, ὡς σκόληξ ἐντὸς μήλου.

Οἱ σύζυγοι ἐπὶ τρεῖς ἐβδομάδας σπουδάζονται, ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀγαπῶνται, διαπληκτίζονται τρία ἔτη καὶ ἀνέχονται ἀλλήλους τριάκοντα. Ἐπὶ τῶν τέκνων των ἐφαρμόζεται τὸ «Φέρτε μας τὰ ἴδια».

Ἡ γυνὴ νυμφεύεται διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν εἰσόδον τῆς εἰς τὸν κόσμον καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις, ὁ δὲ ἀνὴρ διὰ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ἐξόδον του.

Γυνὴ κρίνεται ἄνδρα, τὸν φαντάζεται γονυπετῇ, λάτρυν καὶ τρυφερόν, οὐδέποτε δὲ ἀναλόγως τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἐάν ἐν τοιαύτῃ στάσει δὲν ἀρέσκη,

λέση τὴν ἀπόφασιν τῶν δυνάμεων· ἀποδέχονται ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶχε δικαίωμα ἐθνολογικὰ ἐπὶ τῶν δύο ὁμίρων ἐπαρχιῶν, ὅτι οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ εὕρῃ δικαιολογημένην ἀφορμὴν πολέμου ἐναντίον τῆς Τουρκίας καὶ ὅτι ἦτο μεγάλη κατὰκτησις διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ὅτι αἱ δυνάμεις ἐκήρυξαν ἑλληνικὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, κατόπιν δὲ τῆς ὑπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ λόγου κατακτήσεως δέον νὰ ἐπέλθῃ ἡ πολεμικὴ διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἔργων κατὰκτησις. Τοιοῦτότρόπως ἐν περιπτώσει μὲν ἦτις δικαίως χάνομεν τὸν τίτλον τῆς Εὐρώπης, ἐν περιπτώσει δὲ νίκης δὲν δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν πέραν τῶν διαγραφόμενων ὑπὸ τῆς Συνδιασκέψεως ὁρίων. Ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι πόλεμος ἐλευθέρων, εἶναι πόλεμος **δούλων**. Δὲν θὰ πολεμήσωμεν ὡς Ἑλλὰς, ὡς πυρὴν δηλονότι κράτους ἀνεξαρτήτου, ἔχοντος ἱστορικὴν νὰ ἐκπληρώσῃ ἀποστολὴν ἐν Ἀνατολῇ, ἀλλ' ὡς παῖκται τοῦ χρηματιστηρίου οἵτινες θὰ παίξωμεν εἰς τὸ «κορώνα ἢ γράμματα» τὸν τίτλον τῆς Συνδιασκέψεως καὶ ἡ θὰ τὸν κερδίσωμεν ἢ θὰ τὸν χάσωμεν. Αὕτη εἶναι ἡ καθαρὰ ἐξήγησις τῆς τρικουποκουμουνοδουρικῆς ἀπόψεως καὶ περὶ αὐτὴν θέλει στραφῇ ἡ τετάρτη μου ἐπιστολή.

Ἀθήνησι 20 Ἰανουαρίου 1881.

Ἀγαθίστατος.

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Οἱ ἡπιστασιζόμενοι τὸν κ. Ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν δὲν ἐννοοῦσιν ὅτι αὐτὸ τὸ σινδόνι θέλει χρήματα διὰ πλυστικά καὶ ὅτι πρέπει νὰ τὰ εὕρῃ ὅπως ὅπως ;

Εἴμεθα ἐναντίον τῶν προστοίχων οὐρητῶν ὅπου ὑπάρχουν οὐρητήρια, ἀλλὰ εἴμεθα ἐπίσης ἐναντίον καὶ τῶν ἐπὶ τῶν τεύχων διὰ καρβόνου ζωγραφουμένων σταυρῶν ὡς ἀλεξουρίων. Ἦθέλαμεν ὁ σταυρὸς νὰ μὲν ὀλίγον ὑψηλότερα τῶν οὐρῶν καὶ διὰ τοῦτο παρακαλοῦμεν τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸ τὸ νέον εἶδος τῆς ζωγραφικῆς.

Τὰ ἐντυπα δελτία τῆς διατιμήσεως τῶν ἀμαξῶν τὰ ὅποια διέταξεν ἡ ἀστυνομία εἰς τοὺς ἀμαξηλάτας ὅπως ἐγχειρίζωσιν εἰς πάντα ἐπιβάτην εἶναι καλλίτερον νὰ εἶναι κολλημένα ἐπὶ τοῦ βάρους τῆς ἀμάξης ὅπως τοῦτο γίνεται καὶ εἰς τὰ ἄλλα κράτη.

Οἱ κτράν ἐντύπωσιν ἐνεποίησε καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ ἄκουσμα ὅτι ὁ πρῶν Β. Ἐπίτροπος παρὰ τῇ ἱ. Συνόδῳ κ. **Χαλκιόπουλος** διωρίσθη δικηγόρος παρ' ἀπασί τοῖς δικαστηρίοις, τώρα περὶ τὴν χρυσὴν τοῦ βίου του δύνει εὐρισκόμενος.

Πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τις τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλου καὶ ν' ἀναζητήσῃ εἰς χώρας ἄγριων ἢ εἰς ἵπποδρόμια καὶ ταυρημαχίας ὅπως ἀνέυρῃ ὅμοια αἰσθήματα τῶν ὑπαγορευσάντων τὴν παῦσιν τοῦ κ. Χαλκιόπουλου ἐκ τῆς ἐπιτίμου θέσεως ἣν κατεῖχε. Διότι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Χαλκιόπουλου ὑβρίζεται ἡ ἀγνοτέρα καὶ ἡ μᾶλλον πεφωτισμένη πολίτευσις καὶ ἀποδεικνύεται ὅτι ἐν τῷ τόπῳ αὐτῷ δὲν δύναται νὰ ζήσῃ τι· δύο σπιθαμὰς ὑψηλότερον τοῦ καθημερινοῦ βορβόρου, οὐδ' ἐπιτρέπεται οὔα δήποτε ἐργασία ἐρευνητικὴ τῶν αἰτίων ἐξ ὧν ὁ τόπος ἐπαθε καὶ πάσχει καὶ μαρασμοῦ εἰς τὸν κατήντησαν ἱατροὶ ἐμπειρικοὶ, ὡς οἱ πλείστοι τῶν πολιτικῶν μας. Μεταξὺ τῶν νέων ἀνδρῶν κατετάσσετο ὁ γέρων κ. Χαλκιόπουλος, καὶ ὡς τοιοῦτος

τὸ πᾶν δι' αὐτὸν ἀπώλετο. Καὶ ὁ κάλλιστος δι' αὐτὴν θὰ ἦτο γελοῖος. Τὸν ἀποφεύγει ἐκ τῆς τραπέζης, οὐδέποτε χορεύει μετ' αὐτοῦ, ἀπορεῖ δὲ πῶς δὲν τὸν κλείουν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

Γυνὴ φοιτῶσα εἰς τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς ἐσπερίδας τοῦ ὑψηλοῦ κόσμου ἂν δὲν ζητῇ νὰ ἀλιεύσῃ ἐκεῖ σύζυγον ἢ ἐραστὴν, ἀφεύκτως θὰ ζητῇ νὰ ἀλιεύσῃ τὴν περὶ ἑαυτῆς ἢ ἄλλης τινος ἰδέαν συζύγου ἢ ἐραστοῦ. Ὅλαι αὐτῶν αἱ σκέψεις ἐκεῖ καταλήγουσιν ὡς εἰ ποταμοὶ εἰς τὴν θάλασσαν.

Πολὺ ὀλίγον φροντίζουν αἱ γυναῖκες περὶ τῆς εὐφυΐας, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς ἀληθινῆς ἀξίας. *Μοὶ ἀρέσκει*, ἰδοὺ ἡ φοβερὰ λέξις, ἡ περὶ πάντων ἀποφασίζουσα. Ἀπαραλλάκτως ὡς εἰ ἐπρόκειτο, περὶ ἐκλογῆς πύλου ἢ ἀνθου. *Μοὶ ἀρέσκει*, κρύπτει δηλαδὴ ἀπόκρυφόν τινα ὄρον, ἢ χάριν τινα ἐπαγωγόν, τὴν ἐκπλήρωσιν παραδόξου πόθου, προσωπικοῦ, λεπτειλιπέτου, ἐνίοτε ἀλλοκότου. Οὕτω πολλάκις ὕψος χαρῶν καὶ ἄφροντι, νέα χειρίκτια, ζωηρά τις εὐφυολογία, παλμώδης φωνή, ἐξασκοῦσι μεγάλην ἐπὶ τῶν γυναικῶν ἐπιρροήν· ἐν ἄλλοις λόγοις, ἢ μαγειρικῇ ἐφηρμοσμένη εἰς

τὸν λάρυγγα ἐκάστου. Ἦτοι : ἀγαπῶ τὰ κεράσια, τρώγω ἄρα κεράσια.

Τὸ ἰδιάζον εἰς τὰ γυναικεῖα πνεύματα εἶνε, ἐκτὸς στιγμῶν τινῶν ζωηρότητος καὶ διαυγείας τὸ ἀόριστον τῶν ἰδεῶν, εὐκόλως συγχυομένων ἢ συγχωνευομένων. Σὲ βλέπουν ὑποφώσκοντα ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῶν ὡς λάμπειν τινα διασχίζουσιν ἐλαφρὰν ῥοδόχρουν δμίχλην.

Εἰς τὸν πρῶτον χορὸν αἱ νεάνιδες συνήθως λέγουσι : «Θὰ χορεύσω καλὰ ; μὴ τυχὸν καὶ πέσω ;»

Μετὰ τὸν δεύτερον χορὸν : «Μὲ εὖρον ὠραίαν ; ἡ ἐπιτυχία μου ἦτο μεγάλη ;»

Μετὰ τὸν τρίτον : «Ὁ φωτισμὸς ἦτο λαμπρὸς, ἡ μουσικὴ θεία, ἐχόρευσα ὡς τρελλή, τὰ πόδια μου πετοῦσαν, εὐρισκόμην ὡς ἐν μέθῃ.»

Μετὰ τὸν τέταρτον : «Ἀρέσκω ἄρά γε εἰς τὸν κ. Ἀντώνιον τοῦ ὁποίου ὁ θεὸς εἶνε ἔμπορος παστῶν χοίρων καὶ ἑλαίων ;»

ἔπρεπε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως βαρὺν ἀγῶνα, διὰ νὰ μὴ δύναται κανεὶς ἐδῶ τίμιος ἄνθρωπος νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐργάζεται ἀναμορφωτικῶς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας.

Αὐτὸς ὁ κ. Μπέκ δὲν μπορεῖ νὰ συμπεριληφθῇ ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ κύκλου τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτηρήσεως; Πάλιν δίδει πληροφορίας Λαχείου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Βιέννης! Αὐτὰ τὰ Λαχεῖα εἶναι ἀπαράλλακτοι οἱ δίσκοι τυχοδιωκτῶν οἵτινες συνάζουσιν λεπτὰ διὰ μίαν πτωχὴν ἐκκλησίαν! Ὁ τόπος μας λαχεῖα δὲν σηκώνει, διότι εἴμεθα ὅλοι φθονεροὶ καὶ δὲν θέλομεν ὁ πρὶν ἀδελφὸς ἐν πτωχείᾳ νὰ γίνῃ Μιχαὴλ Μελάς. Οἱ νόμοι μας; τὰ λαχεῖα τὰ ἀπαγορεύουσιν. Ὁ δὲ κ. Μπέκ ἐναντίον καὶ τοῦ τόπου καὶ τῶν νόμων μας τὰ εἰσάγει ἐκ τῶν θολερωτέρων μάλιστα πηγῶν.

Ἀῤῥιον πάλιν τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος θὰ ἀναγνώσῃ ἐν τῇ Παρρασῶ τὸ 5. ἢ τὸ 7. ἄσμα τοῦ ἔπους αὐτοῦ Ἀλφρέδος. Ὡς γνωστὸν τὸ καταχρηστικῶς ὀνομαζόμενον τοῦτο ἔπος εἶναι παιδαριώδης ἀφόρητος **λέμμα** τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅστις τὰς ἀναμνήσεις γελοίων μυθιστορημάτων εἰς στίχους συναρμολογήσας ἐφαντάσθη νὰ μιμηθῇ τὸν Βύρωνα καὶ τὸν Μυσσέ, ἢ καὶ αὐτὸν ἰκόμῃ τὸν Ἀλέξανδρον Σούτσον ἐν τῇ Περιπλανώμένῳ του. Στοιχηματίζομεν ἂν θὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε ἐκ τῆς αὐριανῆς ἀναγνώσεως. Οὐχ ἦττον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ κλαυθυρὰ καὶ ἡ μέχρι γελωτοποιίας βαίνουσα ἐπιδεικτικὴ τοῦ ποιητοῦ ἀπαγγελία θὰ χειροκροτηθῶσι καὶ πάλιν ὑπὸ ἀμορφῶτων ἀκροατῶν οἵτινες τὰς στιχουργημένας ὕβρεις καὶ μωρὰ τινα αἰσθήματα ἐκλαμβάνοντες ὥς ποιήσιν πληροῦσι τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἀλλόφρονος ἀλαζονίας, κιβδηλεύοντες παρ' αὐτῷ καὶ ἂν ὑπάρχῃ—καὶ ὑπάρχει βεβαίως—μυριοστημόριον ποιητικοῦ ταλάντου.

Τὸν λυπούμεθα. Τοὺς λυπούμεθα.

Οἱ χοροὶ εἶνε χρησιμώτατοι, διότι ἐκεῖ ἀλληλογνωρίζονται τὰ δύο παραδοξώτερα ζῶα, τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ.

Ἐὰν ἰδῇς τὴν μνηστὴν σου μὲ ροδοχρόους παρειάς καὶ ἀδόλους ὀφθαλμοὺς μὴ συμπεράνης ὅτι εἶνε ἄγγελος, ἀλλ' ἁπλῶς ὅτι κατακλίνεται εἰς τὰς ἐννέα κατὰ διαταγὴν τῆς μαμᾶς καὶ ὅτι τρώγει πολλὰς μπριζόλας.

Ἐὰν ἔχῃς ροδοχρόους ὄνυχας, δὲν πρέπει ἐνεκα τούτου νὰ ζῇς δημοσίᾳ τὸ ἄκρον τῆς ρινός σου.

Τρεῖς γνωρίζω τρόπους δι' ὧν δύνασαι νὰ κολακεύσῃς γυναῖκα ἐγειρομένην τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Ἐὰν εὕρισκεσαι μακράν της, ὑψόνεις πολὺ τὰς χεῖρας ὅταν χειροκροτῇς διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύομεν τὰ κομβία τοῦ ὑποκαμίσου μας καὶ τὰ ὠραῖά μας χειρόκτια.

Ἐὰν εἴσαι πλησίον της, ἀπαριθμεῖς χαμηλοφῶνως τὸν κατάλογον ὧλων τῶν θαυμαστικῶν: «Θαυμάσιον, ἐξαίρε-

ἵνα πιστεῦσῃτε ὅτι σᾶς εἴπομεν πολλάκις ὅτι ὑπὸ τῆς προσωπεῖον τῆς Ἑλλάδος κρύπτεται ἐδῶ ὁλόσωμος καὶ ὁλόψυχος ἡ Τουρκία, σᾶς ἀναφέρομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι τοῦ ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις ἀρξαμένου νὰ κτιζέται περικαλλοῦς θερινοῦ θεάτρου ἡμποδίσθησαν διὰ δευτέραν φοράν, διότι συμφέροντα ἰδιωτικὰ ἀναμεμιγμένα εὕρισκουν τὸν τρόπον νὰ γίνωνται ἀνώτερα καὶ τοῦ νόμου καὶ τῆς περὶ τὸ οἰκοδομεῖν ἐλευθερίας. Καὶ δὲν προσβάλλουσι μόνον τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα, ὅπερ ἐπίσης θὰ ἦτο ἀπελπιστικόν· ἀλλὰ τὰ δικαιώματα ἐνὸς σωματείου, ἥτοι ἐνὸς κοινωνικοῦ θεσμοῦ—τῆς ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων Ἐπιτροπῆς. Καὶ ποία θὰ εἶναι ἡ ἐκπληξίς σας, ἂν ἀκούσῃτε ὅτι τὰ ἰδιωτικὰ αὐτὰ συμφέροντα, τὰ ἐρχόμενα εἰς ἀντιπαράταξιν ἐναντίον τοῦ νόμου, τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν θερινῶν τέρψεων ὁλοκλήρου κοινωνίας εὗρον καλλιέργειαν ἐν αὐτῇ τῇ αὐλῇ καὶ μὴ ἰσχύσαντα—τὰ ἰδιωτικὰ συμφέροντα παρὰ τῇ ἀστυνομίᾳ, μὴ ἰσχύσαντα παρὰ τῇ ὑπουργείῳ τῶν Ἐσωτερικῶν, μετεχειρίσθησαν ὅργανον ἵνα ἰσχύσουν αὐτὴν τὴν Αὐλὴν.

Καὶ ἴσως ἴσως θὰ γίνῃ καὶ ζήτημα ὑπουργικοῦ συμβουλίου, ἵνα πεισθῇ ἡ αὐλὴ νὰ δώσῃ τὴν ἀδειαν ὅπως κτισθῇ τὸ θέατρον!

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ P** βλέπει μίαν ὠραίαν ἀγελάδαν μὲ παχεῖς εὐγαλάκτους μαστοὺς.

—Τί κρίμα! λέγει· τί ὠραῖοι μαστοὶ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ ἡ καὺμένη κορσέν.

τον, ὅποιον αἰσθημα! » Ἐὰν ἡ κυρία εἶνε ὀλίγον βλάξ, καταφεύγομεν εἰς τὰ βαρέα κοσμητικὰ ἐπίθετα: «Μαγευτικόν, καταπληκτικόν κ. τ. λ.»

Ἐὰν θηρεύς μεγαλειτέραν ἐπιτυχίαν, ἀνάγκη νὰ μάθῃς ὀλίγους τεχνικοὺς ὅρους· νὰ τῆς πῇς περὶ μαργαριταρένιων λαρυγγισμῶν, περὶ ἐλάσσονος καὶ περὶ ὅτι ἄλλο γνωρίζεις.

Ὁ ἀνώτατος βαθμὸς συνίσταται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῶν ὀνομάτων τῶν σπουδαιοτέρων μουσικῶν ἔργων τὰ ὅποια νὰ παραθέτῃς χαμηλοφῶνως μετὰ τινος οἰκειότητος, ὥς μεμνημένος ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸν ναὸν τῶν μυστηρίων. Ἡ κυρία σοὶ ἀπαντᾷ καὶ τότε ἄρχονται ρέουσαι αἱ ἐκμυστηρεύσεις· ἡ δὲ ὠραία μουσουργὸς κατηχυχαριστημένη ἐκ τῆς εὐφύτας της καὶ τῶν δακτύλων της σὲ ἔχει εἰς ὑπόληψιν.

Τελευταῖος τρόπος. Οὗτος εἶνε ὁ ὠραιότερος, ἀλλὰ καὶ ὁ μᾶλλον δυσεπίτευκτος. Νὰ μελετήσῃς εἰς τὸν Berlioz, Fétes κ. τ. λ. τὰς βιογραφίας τῶν διαφόρων μουσικοδιδασκάλων, τὴν διαφορὰν τοῦ ὕψους αὐτῶν, νὰ ἔχῃς δὲ πρόχειρα ἀνέκδοτα πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης σου.

Τεσσάρων εἰδῶν ἄνθρωποι ὑπάρχουσιν: οἱ ἐρωτομανεῖς, οἱ φιλόδοξοι, οἱ παρατηρηταὶ καὶ οἱ βλάκες.

ΟΛΙΓΑΙ ΩΡΑΙ ΕΙΣ ΣΟΥΕΖ.

Philator «Μὴ Χάνεσαι»,

«Ὁ καὶ κατὰ τὸ ταξιδίδιόν μου δὲν σὲ ἐλησμόνησα, ὀλίγον ὅμως ἔλειψε νὰ χαθῶ. Τί ἐζητούν ἐγὼ εἰς τὸν μονότονον καὶ γαλήνιον λιμένα τοῦ Σουέζ; Ἀλλὰ τὸ θαλάσσιον κήτος, οὐ ἐπιβαίνω, εἶχε τὴν ἀγγλικὴν ἰδιοτροπίαν νὰ προσορμισθῇ εἰς τὸν λιμένα τοῦτον διὰ νὰ φιλήσῃ τὰς ἀφρικανικὰς ἀκτὰς. Αὐτὰ τὰ φιλήματα, τὰ ὅποια παρομοιάζω μὲ φιλήματα ὑποκλεπτόμενα ἀπὸ ἀκόλαστον νεανίαν ἐκ τῆς εὐειδοῦς μορφῆς τῆς συζύγου φίλου του, αὐτὰ λέγω τὰ φιλήματα ἔχουσι συνήθως κακὰς συνεπείας. Ἐπιφέρουσι ταχέως ἐγκυμοσύνας, τοκετούς. Διότι αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον κήτος, τὸ ὅποιον ἐγκυμονῆσαν ἐκγεγενῆς τώρα ἐν τῷ λιμένι τούτῳ καὶ ἐλαφρόνεται ἀπὸ τὸ ἐρωτικόν του βάρος. Ὡστε ἀναγκάζομαι νὰ μείνω καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα ἐξ τοῦλάχιστον ἡμέρας. Ἐξ ἡμέρας εἰς Σουέζ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς βίον ἐξ αἰώνων εἰς τὸ χειρότερον κατώγειον τῆς Πλάκας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μείνῃ τις ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐντὸς τοῦ πλοίου, ἃς λάβωμεν τὸ θάρρος—ὡς θὰ ἤρχιζε στενοκέφαλος ἐπιστολογράφος—νὰ ἐξέλθωμεν.

Ἡ πόλις τοῦ Σουέζ ἀπέχει 40 περίπου λεπτὰ ἀπὸ τοῦ ὄρμου· μόλις ἐξέρχομαι καὶ μὲ περιστοιχίζουσι δέκα ποικιλόχροιοι ὄνοι, ἀπόγονοι πρὸς μητρὸς μὲν ἀπ' εὐθείας, τῆς ὄνου τῆς Βαῶλ, ἀδέσβαιοι ὅμως ἂν πρὸς πατρὸς εἰλκον τὸ γένος ἀπὸ τοῦ ὄνου—πατριώτου τοῦ Πειραιῶς. Δέκα ὄνοι!.. καὶ δέκα Αἰγυπτίαιδες ὀνηλάται, καὶ εἰς ἐγὼ, σωστὰ εἰκοσι μία... ὁς μοι τώρα καὶ μίαν φιγοῦραν καὶ βλέπεις λέγω τριανταμία ἢ ὅχι;...

Ἀλλὰ... παρασύρομαι ὑπὸ τῶν χαρτοπαικτικῶν μου διαθέσεων καὶ συγχέω τὰ πράγματα. Ἄς ἐλθωμεν λοιπόν, ἢ μᾶλλον ἃς φύγωμεν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὄνους, . . ἄλλ' ἄδύ-

νατον. Εἶναι πείσμονες καὶ ζωηροὶ ὡς Ἕλληνες βουλευταὶ διεκδικοῦσι μετ' εὐγλωττίας τὰ δικαιώματα τῆς ἐπαρχίας των ἥτις εἶναι ἡ τσέπη ρυπαροῦ τινος Αἰθίοπος. Ἀλλ' αἰφνης δι' ἐνὸς *balancé des ânes*, ἀποσύρονται οἱ ὄνοι καὶ μὲ περικυκλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι, ὁμιλοῦντές με εἰς ὅλας τοῦ κόσμου τὰς γλώσσας· ὁ εἰς *Very good donkie*, ὁ ἕτερος *bono asino*, ὁ τρίτος *Monsi âne*, ὁ ἄλλος *Téleie Γκαϊντάρης*, ὁ ἄλλος *Esel*, ὁ ἄλλος εἰς γλώσσαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐννοῶ καὶ οὕτω καθεξῆς, σὲ βλέπουσι δὲ κατὰ πρόσωπον διὰ ν' ἀνακαλύψωσιν ἐκ τινος μορφασμοῦ σου ποία ἡ μητρικὴ σου. Σὲ ὠθοῦσι, σὲ στενοχωροῦσι, σὲ πιέζουσι, σὲ ἐμποδίζουσι, σὲ περικυκλοῦσι καὶ σὲ προκαλοῦν ν' ἀφομοιωθῇς πρὸς τὰ πιστὰ των τετράποδα καὶ νὰ τοὺς φιλοδωρήσῃς μὲ τινα εὐγενῆ λακτίσματα διὰ ν' ἀπολυτρωθῇς. Σὲ φέρουν ἐπὶ τέλους εἰς θέσιν νὰ ὀργισθῇς καὶ νὰ τοὺς ἀπωθήσῃς ἐπιλέγων ἐν αὐτῇ τὸ διάβολο χωρὶς νὰ συλλογισθῇς ὅτι συναλήφθης ἐπ' αὐτοφῶρῳ, διότι ἐκεῖνος ὁ μαρὸς *Téleie Γκαϊντάρης* ἐπωφελεῖται τοῦ διαφυγόντος σε διαδόλου, ἐννοεῖ τὸν ἐθνισμόν σου καὶ σοὶ προσκολλᾶται ὡς βδέλλα ἐμῶσα οὐχὶ αἷμα ἀλλὰ Ρωμαϊκά καταληπτὰ μόνον εἰς αὐτόν. Τότε δ' ἡ πρέπει νὰ καθελαικεύσῃς τὸν ὄνον του ἢ νὰ τοῦ δώσῃς ἐν δεκάλεπτον διὰ νὰ λυτρωθῇς· προτιμᾷς τὸ δεύτερον, διότι δὲν σοὶ ἀρέσει ἔπνοος ὢν, νὰ ὑπολείπῃσαι τοῦ ἱππηλάτου Τσουτσουνάτου, καὶ οὕτω σώζεσαι. Περιπατεῖς τότε ἐπὶ 35 περίπου λεπτὰ καὶ φθάνεις εἰς τὴν πόλιν.

Πλὴν μόλις φθάσῃς ἐπαναρχίζει νέα πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἐθνισμοῦ σου πολιορκία. Ἐχε ὑπομονὴν καὶ σφίγγε τὰς σιαγόνας σου, μὴ προφέρῃς οὔτε γρῦ. Προσπάθῃσον μόνον νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν πρώτην τῆς πόλεως ὁδόν.

Πλὴν κεντρικὴ εἴσοδος δὲν ὑπάρχει. Ἀτραποὶ σκολιαὶ καὶ ἐρεβώδεις, ἐρείπια ἐπὶ ἐρείπιοι σοὶ δίδουσι εἰκόνα ζωσαν τῆς ἀρχαίας Βαβυλώνης, ἀκατέργαστα ἰσόγεια παράθυρα, ἐν οἷς παρουσιάζονται μορφὰι εἰδεχθεῖς, ἄνδρες καὶ

Οἱ εὐτυχέστεροι εἶνε οἱ τελευταῖοι.

Εἶδ' ἅ πολλοὺς μεγάλους ἄνδρας ἐν διαφόροις ὁμηγύρεσιν, ἀλλ' οὐδόλως σχεδὸν ἐπιτυχάνουν. Ἐννοῶ τοὺς ἀληθεῖς μεγάλους ἄνδρας οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰσιν ἀπησχολημένοι καὶ σχεδὸν ἀφρημένοι. Ἐὰν ἀναμιχθῶσιν εἰς συνομιλίαν προσβάλλουσιν ἢ προσβάλλονται.

Μία ἰδέα εἰς τὸν ἄνθρωπον εἶνε ὅτι ὁ σιδηροῦς πάσσαλος τῶν γλυπτῶν ὑπὸ τὸ ἀγαλμα. Τὸ συγκρατεῖ καὶ τὸ ὑποβάσταζει.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις ἐν τῇ ὑψηλῇ κοινωνίᾳ ἄνευ εἰδικότητός τινος. Πρὸ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἤρκουν εὐπρεπὲς ἐνδυμασία καὶ τρόποι ἐράσμιοι. Σήμερον τοιοῦτος χαρακτηριστὴρ θὰ προσήγγιζε πολὺ πρὸς ὑπνέτην καφεναείου. Οἱ

κοινοὶ κομφεϋόμενοι ὁμιλοῦσι συνήθως περὶ ἱπποδρομιῶν, ἱππων καὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν. Σοὶ συνιστῶ ἰδιαζόντως τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν. Αἱ οἰκονομολογικαὶ γνώσεις ἐκτιμῶνται πολὺ παρά τῶν ἀνδρῶν. Πρὸς δὲ καὶ τοὺς στίχους τοὺς ἐν εὐθέτῳ στιγμῇ ἀπαγγελλομένους, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ ἐξοχῇ.

Ὅσακις βάζεις τὸν λευκόν σου λαϊμοδέτην μὴ βλασφημῇς κατὰ τοῦ βλακώδους τούτου ἐθίμου. Πᾶσα αἰθουσα εἶνε διαρκὲς ἔκθεσις καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἀποικιακὰ προϊόντα ἅπερ διὰ νὰ ἐξοδευθοῦν δέον νὰ ἐκτεθῶσιν.

Ὁ θεὸς σου

Κριθαροκουκῆς.